

Németh Bálint **ÚGY TÚNIK, HOGY ITT MARAD**

Ments meg a kezdettől, gondoltam. Annak kezdetétől, ami akkor véget érni látszott, mintha más kezdődne ugyanúgy. A kiszóródó kávé mintázata kedvező tendenciákra utalt, és ígéretesen híztak a pormacsok is, valami lehetett tehát a levegőben, és én, akár egy méltatlan győztes, rögtön gyanakodni kezdtem. Szorgosan és körülményesen igyekeztem leleplezni vereségem nyomait, az ablakok tőlem idegen tisztaságát például, a padló repedéseiben a hangyák életének sötét bizonyítékait. Mikor rájöttem, hogy sehol se hagytál nyomot – vagy azért, mert sajnáltad tőlem, vagy mert tényleg

itt se voltál – , sértődötten rohantam el egy kávézóba, ahol úgy tettem, mint aki dolgozik, vagy egy munkahelyre, ahol úgy tettem, mint aki nem dolgozik, csak kávézik – nem emlékszem már. Zsíros, ragacsos meleg fogadott, mikor hazaértem, ettől lett végre vége, mert csak én felejthettem el lecsavarni a fűtést, csak én lehettem ilyen gondatlan, vagyis te nem lehettél itt, noha addig úgy tűnt, mintha itt maradtál volna. Mint aki megsejt egy tételt, és keserves számítások árán, de mégis képes bizonyítani az ellenkezőjét – így nyugodtam meg. Ments meg a kezdettől, gondoltam. Aztán máshogy kezdtem gondolkodni.

kép | Vivian Maier, 1956